

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Ośrodek (...) w L. XIII Wydział Cywilny z siedzibą w L. w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Sadowska

Protokolant: p.o. staż Aneta Hupa

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2016 r. w L.

na rozprawie

sprawy z powództwa R. S.

przeciwko Gminie Miejskiej w Ś.

o zapłatę

1. Powództwo oddala.
2. Zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Sadowska

UZASADNIENIE

Powód R. S. wystąpił przeciwko pozwanej Gminie Miejskiej w Ś. z powództwem domagając się zobowiązania Rady Miejskiej w Ś. do sprostowania zapisu zawierającego nieprawdę w uchwale nr (...)z dnia (...), zamieszczenia przeprosin w lokalnych mediach i prasie przez Radę Miejską w Ś. po uzgodnieniu ich treści, zasądzenia zadośćuczynienia za upublicznianie nieprawdy w Internecie ((...)) w wysokości 300.000,00 zł przyjmując 60.000 zł za każdy rozpoczęty rok publikacji. Powód w pozwie wskazał, jak powinna brzmieć kwestionowana przez niego Uchwała nr (...)oraz podał treść przeprosin, które miały być umieszczone w następujących mediach: Telewizja (...) w P., Telewizja (...) w Ś., Tygodnik (...), Kurier (...), Newsy (...), Tygodnik (...), Gazeta (...). Żądanie pozwu powód oparł na treści art. 415 k.c. oraz art. 416 do 422 k.c., a na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2016r. dodatkowo wskazał, iż poprzez sporządzenie uchwały nr (...)zostały naruszone jego dobra osobiste w postaci dobrego imienia i wizerunku społecznego.

Pismem z dnia 4.04.2016r. powód uzupełnił żądanie pozwu domagając się odszkodowania w kwocie 400.000 zł i zadośćuczynienia w kwocie 50.000 zł.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości składając również zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód R. S. był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ś. od dnia 25 maja 2009r. Był w owym czasie dłużnikiem alimentacyjnym. Uchwałą nr (...)Rada Miejska w Ś. w dniu (...). uznała za bezzasadną skargę powoda R. S. na działalność Kierownika Ośrodka Pomocy (...) w Ś.. Z uzasadnienia tej uchwały wynika, iż skoro powód był dłużnikiem alimentacyjnym Ośrodek Pomocy (...) w Ś. wystosował do Powiatowego Urzędu Pracy w Ś. pismo nr (...)III. (...) (...)z dnia (...). o potrzebie aktywizacji zawodowej powoda. W dniu 26 lutego 2010r. Powiatowy Urząd

Pracy poinformował Ośrodek Pomocy (...), iż powód od 10 lutego 2010r. nie figuruje w ewidencji osób bezrobotnych poszukujących pracy, ponieważ nie zgłosił się do urzędu w wyznaczonym terminie oraz nie powiadomił w terminie 7 dni o uzasadnionej przyczynie tego niestawiennictwa. W dniu 15 marca 2010r. Ośrodek Pomocy (...) w Ś. wezwał powoda do stawienia się w siedzibie ośrodka celem złożenia wyjaśnień dotyczących przyczyn nie zgłoszenia się w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ś. oraz dostarczenia dokumentów potwierdzających aktualną sytuację zawodową. Powód nie zgłosił się na wezwanie, nie wyjaśnił także przyczyn wyłączenia z ewidencji bezrobotnych przesyłając jedynie w dniu 2 kwietnia 2010r. pismo z załącznikami, jednakże żaden dokument nie odnosił się do kwestii sytuacji zawodowej. W uzasadnieniu uchwały Rady Miejskiej wskazano, iż odnośnie zarzutu powoda, że pracownik Ośrodka Pomocy (...) w Ś. poświadczyl nieprawdę ustalono, iż postanowieniem nr (...)z dnia (...). Prokuratura Rejonowa w Ś. odmówiła wszczęcia śledztwa w sprawie o przestępstwo określone w art. 271 k.k. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

Powód wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. skargę na uchwałę Rady Miejskiej w Ś. z dnia (...). „w przedmiocie skargi na działalność Kierownika Ośrodka Pomocy (...) w Ś.” zarzucając, że zawiera ona nieprawdę dotyczącą jego postępowania w sprawie wezwania z dnia 15.03.2010r. czego dowodem jest notatka służbowa z dnia 2.04.2010r. Postanowieniem z dnia 28 maja 2013r. wydanym w sprawie (...) SA (...)Wojewódzki Sąd Administracyjny odrzucił skargę R. S.. Ponadto powód zawiadomił Prokuraturę Rejonową w Ś. o podejrzeniu popełnienia w dniu (...) przestępstwa przez funkcjonariuszy publicznych, radnych Rady Miejskiej w Ś., uprawnionych do wydawania dokumentów w postaci uchwały nr (...),w sprawie skargi na działalność kierownika Ośrodka Pomocy (...) w Ś.”, poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne dotyczącej niestawiennictwa R. S. w (...) w Ś. w toku prowadzonego postępowania. Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2013r. zatwierdzonym przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Ś. odmówiono wszczęcia dochodzenia w tej sprawie a postanowieniem z dnia 1 lipca 2013r. Sąd Rejonowy w K.VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedziba w Ś. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Prokuratora. Wówczas powód ponownie tym razem w dniu 1 kwietnia 2015r. zawiadomił Prokuraturę Rejonową P. o popełnieniu przestępstwa w związku z wydaniem uchwały nr (...) Rady Miejskiej w Ś. w sprawie skargi na działalność kierownika Ośrodka Pomocy (...) w Ś.. Zdaniem powoda w uzasadnieniu uchwały Rady Miejskiej w Ś. znalazła się informacja, że nie stawil się on w dniu 2 kwietnia 2010r. do (...) w Ś. podczas, gdy w rzeczywistości stawil się on tego dnia celem złożenia wyjaśnień, jednak do wykonania tej czynności nie doszło. Fakt stawiennictwa powoda potwierdza notatka służbowa sporządzona przez mgr M. T.. Prokurator przeprowadził szereg czynności i po analizie zebranych materiałów stwierdził, iż w sprawie nie doszło do wypełnienia znamion czynu zabronionego Wskazał, iż „bezsportnym w sprawie jest, że w uzasadnieniu uchwały nr (...)Rady Miejskiej w Ś. znalazł się błąd albowiem wskazano, że R. S. nie stawil się w (...) w Ś. w dniu 2 kwietnia 2010r. podczas gdy z notatki urzędowej z tego samego dnia wynika, że stawil się on na wezwanie organu w tym dniu. Błąd ten jednak będący najprawdopodobniej skutkiem omyłki pisarskiej nie miał wpływu na wydanie decyzji merytorycznej w sprawie rozpoznania skargi albowiem Kierownik (...) w Ś. działał na podstawie i w granicach prawa.” Postanowieniem z dnia 3 marca 2016r. Sąd Rejonowy w Ś. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie w oparciu o treść art. 17§1 pkt.11 k.p.k., albowiem w już wcześniej toczyło się postępowanie w tej samej sprawie i postanowieniem z dnia 1 lipca 2013r. sąd utrzymał w mocy postanowienie Prokuratora o odmowie wszczęcia dochodzenia w tej samej sprawie.

Dowód: - odpis uchwały rady Miejskiej w Ś. z dnia (...). z uzasadnieniem k.

140-142,

- odpis postanowienia Sądu Rejonowego w K. VII Zamiejscowy Wydział

Karny w Ś. z dnia 1.07.2013r. k. 217-219,

- odpis postanowienia Prokuratury Rejonowej w Ś. z dnia 13.05.2015r. k. 224-

225,

- odpis postanowienia Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 3.03.2016r. k. 220-221,
- zeznania powoda – protokół elektroniczny k. 232,
- odpis postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 28 maja 2013r. z uzasadnieniem k. 135-136,

Oceniając materiał dowody należy stwierdzić, iż wartość dowodowa dokumentów zawartych w aktach sprawy w postaci orzeczeń wydanych przez Prokuraturę Rejonową w Ś., Wojewódzki Sąd Administracyjny czy postanowienia sądów powszechnych nie budzą wątpliwości z uwagi na ich urzędowe pochodzenie oraz fakt, iż są to orzeczenia prawomocne. Sąd dał wiarę powodowi jedynie w zakresie w jakim jego zeznania pokrywają się z treścią przedłożonych przez powoda dokumentów. Przedstawiona przez powoda po zamknięciu rozprawy notatka z dnia 2.04.2010r. nie została włączona do materiału dowodowego z uwagi na opóźnienie w złożeniu tego dokumentu, chociaż mając na uwadze treść dokumentów urzędowych w postaci orzeczeń prokuratury i sądów była ona przedmiotem oceny dokonanej przez te instytucje. Z prawomocnych orzeczeń prokuratury i sądów jednoznacznie wynika, iż notatka ta nie miała istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia zgłaszanych przez powoda skarg.

Sąd zważył, co następuje:

Powód wskazał różne podstawy prawne swojego żądania, a mianowicie w pozwie podał, że podstawą prawną dla wniesionego powództwa jest art. 415 k.c. oraz art. 416-422 k.c., natomiast podczas przesłuchania w charakterze strony na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2016r. stwierdził, iż treść uchwały Rady Miejskiej w Ś. w zakresie stwierdzenia, że nie stawiał się na wezwanie do Ośrodka Pomocy (...) w celu wyjaśnienia przyczyn niestawienia się w Powiatowym Urzędzie Pracy, narusza jego dobra osobiste, a zatem należy wskazać iż roszczenie swe oparł również na treści art. 23 i 24 k.c. Powód wskazał, iż zostały naruszone jego dobra osobiste w postaci dobrego imienia i wizerunku społecznego. Mając na uwadze wskazane w pozwie podstawy prawne należy przede wszystkim zwrócić uwagę na okoliczności podniesione przez pozwanego w odpowiedzi na pozew. Skoro podstawą roszczeń powoda miałyby być przepis art. 415 k.c. powód winien udowodnić, że doszło do wyrządzenia mu szkody, udowodnić jej wysokość oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą a treścią uchwały Rady Miejskiej. Powód w żaden sposób nie wykazał ażeby poniósł jakąkolwiek szkodę. Ponadto należy podkreślić, iż powód jako podstawę prawną podaje przepisy art. 418 k.c. - 420¹k.c., które zostały uchylone w 2004r.. Natomiast gdyby za podstawę prawną przyjął art. 417¹k.c. tj. gdyby szkoda była wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Powód nie powołuje się na żadne postępowanie, które stwierdzałoby niezgodność uchwały Rady Miejskiej z dnia (...), której jeden zapis jest przez powoda kwestionowany, z prawem. A zatem skoro nie ma prejudykatu będącego postawą wystąpienia z powództwem w oparciu o powołany przepis żądanie powoda na tej podstawie nie może być uwzględnione.

Do rozważenia pozostała zatem kwestia czy treść zapisu uchwały Rady Miejskiej w Ś. z dnia (...) naruszyła dobra osobiste powoda. Zdaniem sądu powód i tej okoliczności nie udowodnił. Stwierdził bowiem jedynie, że treść uchwały jest zamieszczona na stronach internetowych Urzędu Miejskiego w Ś. w systemie informatycznym (...) i ma do niej dostęp cała Polska. Według powoda zapis, że powód nie stawiał się na wezwanie Ośrodka Pomocy (...) jest znieważeniem, zniesławieniem bo zawiera nieprawdę, gdyż faktycznie powód na to wezwanie się stawiał. Powód w zeznaniach w charakterze strony wskazał, iż każdy może przeczytać informację o tym, że nie stawiał się na wezwanie do Ośrodka Pomocy (...) i wyciągnąć fałszywe wnioski na temat jego postępowania. Powód również wskazał, iż czasami podczas spotkań z różnymi osobami, osoby te pytały „dlaczego drażny temat skoro wszystko niejako jest poprawne”. Nie potrafił podać ile osób pytało go o to, nie wskazał również danych tych osób, ani też w jaki negatywny dla niego sposób miała ta sytuacja. Zdaniem sądu powód w żaden sposób nie wykazał, iż faktycznie doszło do naruszenia jego dóbr osobistych w postaci dobrego imienia i wizerunku społecznego. Przepis art. 23 k. precyzuje, iż dobra osobiste człowieka takie jak zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim,

wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość artystyczna, wynalazcza inne pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Natomiast przepis art. 24§1 k.c. stanowi, iż ten czyje dobro zostało naruszone może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Może żądać zapłaty zadośćuczynienia lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na cel społeczny. Ponadto jak wynika z §2 art. 24 k.c., jeżeli wskutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych. Powód w procesie nie wykazał czy jego dobra osobiste zostały naruszone, a żądając zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia w łącznej kwocie 450.000,00 zł nie wykazał również, że poniósł szkodę poprzez działanie pozwanej, a także nie wykazał związku przyczynowego pomiędzy działaniem pozwanej a szkodą. Ochrona prawna przewidziana w powołanych wyżej przepisach nie przysługuje, jeżeli działanie osoby, przeciwko której skierowane są roszczenia, nie są bezprawne. Nie można uznać za bezprawne działania dokonanego w ramach porządku prawnego obowiązującego Radę Miejską podczas podejmowania uchwał w konkretnych sprawach dotyczących poszczególnych obywateli. Powód w żaden sposób nie wykazał ażeby działania pozwanej faktycznie były bezprawne. Nie przedstawił bowiem żadnych dowodów na tę okoliczność a zatem jego zeznania okazały się gołosłowne. Natomiast twierdzenia, że korzystał z porad psychologa nijak się mają do treści uchwały skoro podał, że z uwagi na stres do psychologa uczęszczał na przełomie lat 2008/2009 a kwestionowana uchwała została podjęta (...). Niefortunny zapis dotyczący tego, że powód nie stawiał się na wezwanie Ośrodka Pomocy (...) w Ś. nie miał wpływu na treść podjętej wówczas uchwały. Z tych przeto względów sąd uznał, żądanie pozwu nie zasługuje na uwzględnienie i dlatego je oddalił.

Niezależnie od powyższego należało również rozpoznać zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia powoda. Skoro powód domaga się sprostowania zapisu treści uchwały Rady Miejskiej z dnia (...) i zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia w łącznej kwocie 450.000 zł w oparciu o przepisy o czynach niedozwolonych, swoje roszczenia winien zgodnie z treścią art. 442⁽⁽¹⁾⁾ k.c. zgłosić w terminie 3 lat od chwili gdy dowiedział się o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia. Powód po zapoznaniu się z treścią zakwestionowanej uchwały w 2010r. zawiadomił Prokuraturę Rejonową w Ś. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa i sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą (...). A zatem już wówczas dowiedział się o rzekomej szkodzie i osobie odpowiedzialnej do jej naprawienia, a zatem pozew winien złożyć najpóźniej w październiku 2013r. Powód jednak wytoczył powództwo dopiero w dniu 2 października 2014r. a zatem zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwanego należało uwzględnić.

Postępowanie cywilne jest kontrydiktoryjne i do strony należy wyznaczenie kierunku postępowania dowodowego. Opóźnienie w składaniu wniosków dowodowych lub ich nie złożenie powoduje ujemne skutki procesowe dla strony powodowej. Z powyższych względów pozew powoda nie zasługuje na uwzględnienie i Sąd powództwo oddalił w pkt. 1 wyroku, obciążając powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanej w kwocie 7200 zł. (pkt.2 wyroku) w oparciu o treść art. 98§1 k.p.c. w zw. z §6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Mając na uwadze, iż powód postanowieniem Sądu Apelacyjnego w P.z dnia 31 marca 2015r. został zwolniony od uiszczenia opłaty sądowej od pozwu, nie został obciążony kosztami sądowymi.

L. dnia 31 maja 2016r. Małgorzata Sadowska